

ЗМЕСТ

Піпі ўсё яшчэ жыве на віле «Напракудзіле»	5
Піпі надбадзёрвае цётчэчку Лаўру	21
Піпі знаходзіць шпунк	32
Піпі ладзіць віктарыну	45
Піпі атрымлівае ліст	60
Піпі падымаецца на борт	69
Піпі сыходзіць на бераг	79
Піпі ўшчувае акулу	90
Піпі ўшчувае Джыма і Бука	101
Піпі надакучваюць Джым і Бук	119
Піпі пакідае востраў Барабабох	125
Піпі не хоча быць дарослай	134

ПІПІ ЎСЁ ЯШЧЭ ЖЫВЕ НА ВІЛЕ «НАПРАКУДЗІЛЕ»

Дзякуючы брукаваным вулачкам, нізенькім дамкам і кветнікам наўкол іх, маленькі-маленькі гарадок выглядаў вельмі ахайна і ўтульна. Усе, хто прыязджалі туды, былі пэўныя: гэта зацішны куток, дзе цячэ спакойнае жыццё. Але глядзець тут асабліва не было на што — усяго дзве славутасці: краязнаўчы музей і старажытны могільнік. Толькі гэта. Ды не, было яшчэ нештатка. Людзі ў гарадку разумна паставілі шыльды для ахвочых паглядзець на згаданыя славутасці. «Да краязнаўчага музея» — было напісана на адной з іх буйнымі літарамі, а пад імі — стрэлка. «Да могільніка» — было напісана на другой.

Была яшчэ адна шыльда. І на ёй было наступнае:

Гэтую пыльду паставілі зусім нядаўна. Бо апошнім часам даволі часта прыязджалі розныя людзі і пыталі дарогу на вілу «Напракудзілу» — і, папраўдзе, куды часцей, чым да краязнаўчага музея ці могільніка.

Неяк пагодным летнім дзяньком у гарадок прыехаў адзін спадар на машыне. Ён жыў у вялікім горадзе і з гэтай прычыны заганарыўся і надумаў, што ён вышэйшага гатунку і варты ўвагі больш за людзей з маленькага гарадка. Ды і аўтамабіль ён меў дужа добры, і сам быў такі з сябе самавіты спадар у бліскучых пантофлях і з тоўстым залатым пярсцёнкам на пальцы. Таму, напэўна, не выпадае здзіўляцца, што ён быў перакананы ў сваёй надзвычайнай важнасці.

Ён гучна сігналіў клаксонам, праяздаючы па вуліцах маленькага гарадка, каб людзі чулі, што едзе ЁН.

Калі гэты самавіты спадар убачыў пыльду, ягоны рот расплыўся ў шырокай усмешцы.

— «Да краязнаўчага музея», ды ўжо дзякуй вялікі, — сказаў ён сам сабе. — Такой забаўкі мне

не трэба... «Да могільніка», — прачытаў ён другую шыльду. — Я гляджу, чым далей, тым лепей. А гэта што за несусветная дурасць? — сказаў ён, убачыўшы трэцюю шыльду. — На вілу «Напракудзілу»... Ну і назва!

Ён троху паразважаў. Наўрад ці ж нейкі дом быў славетасцю накітавалі краязнаўчага музея і могільніка. Мусіць, шыльду паставілі з нейкай іншай прычыны. Нарэшце ён знайшоў добрае тлумачэнне. Пэўна ж віла прадавалася. Шыльду паставілі, каб паказаць дарогу тым, хто захоча купіць дом. Самавіты спадар даўно меў думку прыдбаць дом у якім-небудзь маленькім гарадку, дзе было б не так шумна, як у вялікім горадзе. Ён, безумоўна, не жыў бы там пастаянна, але час ад часу прыязджаў бы адпачываць. У маленькім гарадку таксама было б лепей заўважна, наколькі цудоўным і важным чалавекам ён быў. Ён вырашыў неадкладна паехаць паглядзець на вілу «Напракудзілу».

Трэба было проста кіравацца стрэлкай. Яму давялося даехаць да самай ускраіны маленькага гарадка, перш чым ён знайшоў, што шукаў. І там на

трухлявых веснічках, якія вялі ў сад, было накрэслена чырвоным алоўкам: *віла «Напракудзіла»*.

За веснічкамі быў адзічэлы сад з заімшэлымі дрэвамі, някошанай травой і мноствам кветак, якія раслі, як ім хацелася. Глыбока ў садзе стаяў дом, вох, што за дом! Выглядаў ён так, быццам у любы момант мог абрынуцца. Гледзячы на дом, самавіты спадар раптам застагнаў. На верандзе стаяў конь. А самавіты спадар не прызвычаіўся да коней на верандах. Таму ён і застагнаў.

На прыступках, залітых сонечным святлом, сядзелі трое малых дзяцей. Пасярэдзіне была дзяўчынка з усыпаным рабацінкамі тварам і дзвюма рудымі коскамі, што тырчалі ў бакі. Злева

і справа ад яе — вельмі мілая дзяўчынка са светлымі кудзеркамі і ў блакітнай сукенцы ў краткі і ахайна прычасны хлопчык. А на плячы рудава-лосай дзяўчынкі сядзела мартышка.

Самавіты спадар быў збіты з панталыку. Ён, напэўна, памыліўся? Не думае ж нехта прадаваць такі трухлявы дом?

— Дзеці! — крыкнуў ён. — Ці праўда гэтая ўбогая халупа — віла «Напракудзіла»?

Дзяўчынка з рудымі валасамі, якая сядзела пасярэдзіне, паднялася і пакрочыла да веснічак. Астатнія двое няспешна патупалі за ёй.

— Ты што, язык праглынула? — спытаў самавіты спадар яшчэ да таго, як рудая дзяўчынка падышла да яго. — Гэтая разваліна і ёсць віла «Напракудзіла»?

— Дай паразважаю, — сказала рудая дзяўчынка і глыбакадумна наморшчыла лоб. — Краязнаўчы музей? Не! Могільнік? Не! Во, дайшло! — крыкнула яна. — Гэта віла «Напракудзіла»!

— Адказвай па-людску, — сказаў самавіты спадар і вылез з машыны. Ён усё адно вырашыў паглядзець на будынак бліжэй. — Халупу, безумоўна,

можна разбурыць і пабудаваць новы дом, — прамармытаў ён сам сабе.

— Клас, давайце адразу ж і пачнём! — крыкнула рудая дзяўчынка і спрытна ададрала ад сцяны дома пару дошак.

Самавіты спадар яе не пачуў. Яго наогул не цікавілі малыя дзеці, і апроч гэтага яму было пра што паразважаць. Сад, пры ўсім сваім заняпадзе, насамрэч выглядаў даволі прыветна і міла ў сонечным святле. Калі пабудаваць новы дом, пакасіць траву, пракласці дарожкі і пасадзіць нармальныя кветкі, то нават і настолькі высакародны чалавек мог бы жыць тут. Самавіты спадар вырашыў набыць вілу «Напракудзілу».

Ён разглядаўся, шукаючы, што тут яшчэ можна ўдасканаліць. Старыя заімшэлыя дрэвы — прэч адсюль. Ён кінуў кіслы погляд на дуб з тоўстым каравым камлём, што раскінуў сваё галлё па-над дахам вілы «Напракудзілы».

— Гэта я ссяку, — упэўнена сказаў ён.

Маленькая мілая дзяўчынка ў блакітнай сукенцы ў краткі ўскрыкнула.

— Ой, Піпі, ты чула? — прамовіла яна спалоханым голасам.

Рудавалосая дзяўчынка бесклапотна трэніравалася скакаць, як варона, на садовай дарожцы.

— І думаць няма чаго, гэты стары гнілы дуб я ссяку, — сказаў самавіты спадар сам сабе.

Маленькая дзяўчынка ў блакітнай сукенцы ў краткі працягнула да яго рукі ў мальбе.

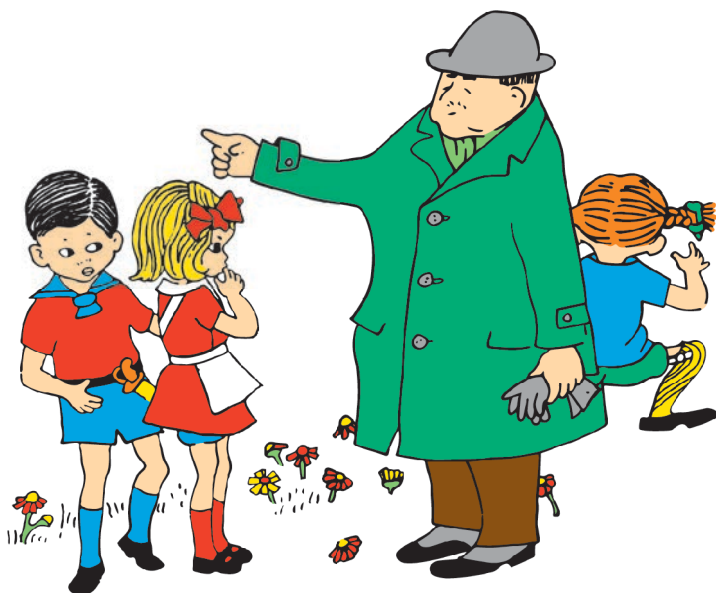
— О не, не сячыце яго! — сказала яна. — Гэта... гэта такое цудоўнае дрэва, каб лазіць. І там душло, праз якое можна забрацца ўнутр.

— Лухта, — сказаў самавіты спадар. — Я не лажу па дрэвах, магла б і сама здагадацца.

Ахайна прычасаны хлопчык таксама падышоў. Ён выглядаў устурбаваным.

— Але ў гэтым дрэве расце ліманад, — умольна сказаў ён. — І шакалад таксама. Па чацвяргах.

— Дзеці, мяркую, вы трохі перасядзелі на сонцы, — сказаў самавіты спадар. — Вам мо галовы напаякло? Але гэта не мой клопат. Я збіраюся набыць гэты ўчастак. Можаце сказаць, дзе мне знайсці гаспадара?

Дзяўчынка ў блакітнай сукенцы ў краткі заплакала, а прычасаны хлопчык пабег да рудой дзяўчынкі, якая ўсё яшчэ скакала, як варона.

— Піпі, — крыкнуў ён, — хіба ты не чуеш, што ён кажа? Чаму ты нічога не робіш?

— Гэта я нічога не раблю? — абурылася рудая дзяўчынка. — Ды я тут касцёмі лягаю, скачу варонай, як учадзелая, а ты такі прыходзіш і кажаш, што я нічога не раблю. Паскачы з маё, пабачыш тады, ці гэта лёгка!